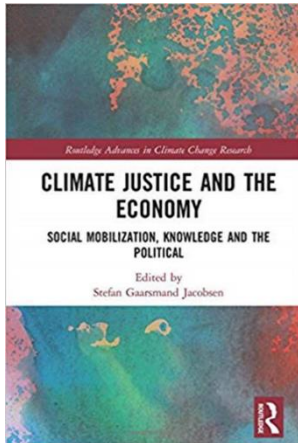

วารสารความเป็นธรรมทางสังคมและความเหลื่อมล้ำ

ปริทัศน์หนังสือ – Climate Justice and the Economy: Social mobilization, knowledge and the political

บรรณาธิการ: Stefan Gaaramand Jacobsen

ปีที่พิมพ์: 2018

ISBN: 1138234745, 978-1138234741

จำนวนหน้า: 196

พรพจน์ ศรีตัน^{ก1} และ พิษญา สุรพลชัย^ก

Pornpod Sridan^{a1} and Pichaya Surapolchai^a

^กสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^aChulalongkorn University Social Research Institute

เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้กลายเป็นจุดสนใจหลักของการเคลื่อนไหวทางสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 90 เป็นต้นมา แรงผลักดันทางเศรษฐกิจทั่วโลกในการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ จึงกลายเป็นความกังวลหลักสำหรับสำหรับกลุ่มอนุรักษ์ หรือกลุ่มที่เคลื่อนไหวด้านสิ่งแวดล้อม ในทางกลับกันการเน้นไปที่วิกฤตที่เชื่อมโยงกันทั้งในเรื่องของธรรมชาติและระบบสังคมได้ดึงดูดนักเคลื่อนไหวให้เข้าร่วมในขบวนการความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ และกลุ่มที่เคลื่อนไหวด้านสิ่งแวดล้อมจากทั่วโลกได้กำหนดทิศทางการเคลื่อนไหวร่วมกัน ในการขาดการวางแผนที่ครอบคลุมทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อป้องกันความรุนแรงที่เกิดจากเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ นักกิจกรรมเหล่านี้ จึงมีความกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการนำองค์ความรู้และแนวคิด ในการบริหารจัดการโครงสร้างทางการเมืองและเศรษฐกิจเพื่อลดความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และเปิดโอกาสให้นักกิจกรรมในด้านนี้ได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น

หนังสือเล่มนี้ได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดใหม่ในการพิจารณาว่าเศรษฐกิจในรูปแบบใดที่จะให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ และจะมีวิธีการอย่างไรในการต่อสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ยกตัวอย่างประเด็นในการพิจารณา เช่น หนี้สิ่งแวดล้อม (Ecological debt) คือ หนี้ที่สร้างขึ้นตั้งแต่ยุคอาณานิคมจวบจนถึงปัจจุบัน ลูกหนี้ส่วนใหญ่คือประเทศที่ร่ำรวยและบริษัทข้ามชาติยักษ์ใหญ่ แต่เจ้าหนี้กลับเป็นประเทศที่ยากจนในทวีปอเมริกาใต้และแอฟริกา ระบบนิเวศวิทยาของชนพื้นเมือง

ระบบนิเวศวิทยาเชิงสังคม เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ระบบวิถีคิด ภูมิปัญญา และแบบแผนในเชิงระบบนิเวศทางสังคม เศรษฐกิจชุมชน และประเด็นที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เป็นต้น โดยผู้เขียนให้ความสำคัญในการอภิปรายถึงการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ในการสร้างนวัตกรรมทางเศรษฐกิจผ่านการระดมความคิด และการขับเคลื่อนทางสังคม ผ่านการบูรณาการองค์ความรู้จากสหวิทยาการที่สังเคราะห์มุมมองความรู้ด้านเศรษฐกิจการเมือง ประวัติศาสตร์ ทฤษฎีและชาติพันธุ์วิทยา

โครงสร้างของหนังสือเล่มนี้จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนโดยในแต่ละส่วนจะแบ่งออกเป็นบทย่อย ๆ อีก 3 บท รวมทั้งสิ้น 9 บท โดยในส่วนแรกของหนังสือเล่มนี้จะเป็นภาพรวมของประเด็นทางเศรษฐกิจในการขับเคลื่อน Climate Justice แนวทางและวิวัฒนาการในการขับเคลื่อนตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา รวมถึงประเด็นท้าทาย โดยในรูปแบบการพัฒนาจะกล่าวถึงบริบททั้งเชิงทฤษฎีและประวัติศาสตร์ โดยผู้เขียนต้องการที่จะอธิบายให้เกิดความเข้าใจในปัญหาของเศรษฐกิจและข้อโต้แย้งที่หลากหลายมุมมองซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ

ส่วนที่หนึ่งเกี่ยวกับการขับเคลื่อนความเป็นธรรมด้านสภาพภูมิอากาศ: ที่มาและการอภิปรายด้านเศรษฐกิจที่สำคัญ ประกอบไปด้วยเนื้อหา 3 บท โดยบทที่ 1 – 3 มีความเชื่อมโยงกันตั้งแต่ที่มาและรากฐานของแนวคิดความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ และการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ รวมถึงไปการตั้งคำถามและข้อโต้แย้งถกเถียงจากนักวิชาการที่หลากหลายในมุมมองที่เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศจากการรวมตัวของหลายประเทศทั่วโลก พิจารณาการวิเคราะห์หมโนทัศน์และวาทกรรมด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองและแผนยุทธศาสตร์ของโลก และการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของโลกจากอุตสาหกรรมพลังงานฟอสซิล

การขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ ถูกจัดตั้งขึ้นมาในช่วงทศวรรษที่ 2000 โดยวาทกรรมเรื่องสภาพภูมิอากาศได้ถูกหยิบยกขึ้นมาตั้งแต่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change – UNFCCC) ปี ค.ศ. 1995 เรื่อยมาถึงพิธีสารเกียวโต ปี ค.ศ. 1997 และช่วงทศวรรษที่ 2000 มุ่งเน้นไปที่การโต้เถียงด้านภูมิศาสตร์การเมืองและเทคโนโลยีการบริหารจัดการกลไกการตลาดในพิธีสารโตเกียว

รากฐานที่สำคัญของการพิจารณาประเด็นการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ แท้จริงแล้วมาจากการขับเคลื่อนความเป็นธรรมด้านนิเวศ ซึ่งเกิดขึ้นช่วงปี 1980 – 1990 โดยมีแนวคิดที่มุ่งเน้นความสนใจไปที่หนี้สิน นำมาสู่หนี้สภาพภูมิอากาศ (Climate Debt) ตั้งแต่ยุคล่าอาณานิคม โดยที่ประเทศที่ร่ำรวยหรือพัฒนาแล้ว หรือที่เรียกว่าประเทศโลก “เหนือ” หรือ “แกนกลาง” ไปสร้างโรงงานอุตสาหกรรมและใช้ทรัพยากรในพื้นที่ประเทศอาณานิคมหรือประเทศยากจน หรือที่เรียกว่าประเทศโลก “ใต้” หรือ “บริวาร” ในขณะเดียวกันปล่อยของเสียและมลพิษลงสู่ชุมชนในประเทศอาณานิคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจและการกดขี่ทางชนชั้น เพศสภาพ และเชื้อชาติ รวมไปถึงการสร้างปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ทั้งนี้ ก็ได้มีตัวอย่างการขับเคลื่อนจากพื้นที่ประเทศโลกที่สาม เช่น กลุ่มกอดตันไมโนอินเดีย ที่คนร่วมปกป้องป่าไม่ให้ถูกโค่น แสดงความเชื่อมโยงสัมพันธ์ระหว่างระบบเศรษฐกิจของธรรมชาติและระบบเศรษฐกิจยังชีพ

อย่างไรก็ดี งานวิพากษ์ในหนังสือเล่มนี้ ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ทางการเมืองของกลุ่มผู้ผลิตในประเทศที่พัฒนาแล้วรวมตัวกันเพื่อสร้างกติกาการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น โดยนำแนวคิดเจ้าหนี้ (ประเทศกำลังพัฒนา) และลูกหนี้ (ประเทศที่พัฒนาแล้ว) มาใช้ในกลไกทางเศรษฐกิจผ่านการซื้อขายการชดเชยคาร์บอนในตลาดคาร์บอน ซึ่งในความเป็นจริงก็เกิดการตั้งคำถามถึงกลไกการซื้อขายคาร์บอนที่ไม่ได้ส่งผลให้กลุ่มอุตสาหกรรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการผลิต หากแต่ใช้เงินในการซื้อเพื่อชดเชยหรือบางครั้งมีการแอบอ้างการซื้อขายเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันหนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นว่ากลไกเดิม ๆ ผ่านรูปแบบการซื้อขายคาร์บอนก็ยังคงเป็น

รูปแบบหนึ่งในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ในความเป็นจริงแล้วการขับเคลื่อนเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ผลิตที่มีอิทธิพลมากที่สุดในปัจจุบันนี้น่าจะมาจากกระบวนการ “ห้ามและลงโทษ” ซึ่งได้เริ่มดำเนินการ เช่นกรณีของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ผ่านการงดการสนับสนุนสินค้าและการเงินของบริษัท หรือในกรณีอื่น ๆ ที่จะกล่าวต่อไปในส่วนที่ 2

ในส่วนที่สองจะแบ่งออกเป็น 3 กรณีศึกษา ที่จะกล่าวถึงปัญหาทางเศรษฐกิจและโอกาสในการที่จะขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ โดยในบทที่ 4 แซม บลิส และ ลีอาห์ เทมเพอร์ ได้อธิบายถึงชนพื้นเมืองในบริติชโคลัมเบียที่ขัดขวางการสร้างท่อส่งก๊าซของบริษัทอัลเบอร์ตา ทาร์ แชนด์ ได้สำเร็จ โดยผู้เขียนได้วิเคราะห์ให้เห็นถึงวิธีการ แนวทางและเบื้องหลังของการปฏิบัติของชนพื้นเมือง โดยภายใต้แคมเปญที่ชื่อว่า “Unist’ot’ en resistance” โดยแนวทางของกลุ่มคือการรวมตัวกันสร้างแคมป์แบบถาวร พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นด้วยตนเอง และร่วมกันต่อต้านเศรษฐกิจทุนนิยมที่จะเข้ามาในพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีการพัฒนากฎหมายและอสังสิทธิ์ในการรักษาพื้นที่ร่วมกันเพื่อไม่ให้เกิดการบุกรุก และก่อสร้างท่อทางในพื้นที่

ในบทที่ 5 ยอร์ช อเล็กซานเดอร์ เอนแฟร์นา เผยให้เห็นประเด็นที่สำคัญคือ ภาวะฟองสบู่คาร์บอน และ เชื้อเพลิงที่เผาไหม้ไม่ได้ โดยชี้ว่า ถ่านหิน น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติสำรองราวร้อยละ 60-80 ของปริมาณสำรองทั้งหมดของบริษัทจดทะเบียนทั่วโลกนั้น “ขุดขึ้นมาเผาผลาญไม่ได้” ถ้าหากโลกเราจะมีโอกาสยับยั้งภาวะโลกร้อนไว้ ไม่ให้อุณหภูมิสูงขึ้นมากกว่า 2 องศาเซลเซียส ถ้าหากวันหนึ่งในอนาคต บ่อเกิดคาร์บอนเหล่านี้ถูกขุดขึ้นมาใช้ไม่ได้จริงๆ ก็แปลว่าบริษัทจะสร้างรายได้จากมันไม่ได้ ซึ่งย่อมหมายความว่ามันไม่ใช่ “สินทรัพย์” และราคาหุ้นของบริษัทเหล่านี้ก็จะต้องลดลงหลายเท่าตัว เพื่อสะท้อนรายได้ในอนาคตที่หายไป เท่ากับว่าวันนี้โลกมี “ฟองสบู่คาร์บอน” ขณะที่อันตรายจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ และขณะที่กฎเกณฑ์เกี่ยวกับคาร์บอนและการลงมือคิดราคาคาร์บอนในหลายส่วนของโลกเริ่มดำเนินการ สินทรัพย์เหล่านี้ เช่น เหมือง ถ่านหิน โรงไฟฟ้าที่ใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล และโรงงานผลิตรถยนต์ที่ใช้ น้ำมัน ก็จะถูกคุกคามจากกฎระเบียบ และมีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจให้เข้าสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ ดังนั้นจะต้องมีการประเมินความเสี่ยง และมีแผนที่รองรับการเปลี่ยนแปลงเพื่อลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ในบทที่ 6 จะเป็นกรณีศึกษาที่ประเทศแอฟริกา ในแคมเปญหนึ่งล้านงานรักษาสภาพภูมิอากาศ (One Million Climate Job – OMCJ) โดย เอมมานูเอล เลโอนาร์ดี ได้กล่าวถึงเรื่องการค้าคาร์บอนที่ได้นำเสนอไปในส่วนแรกของหนังสือ แนวคิดการค้าคาร์บอนนี้ถูกทำให้เข้าใจว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อหยุดโลกร้อน แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่ได้ช่วยลดโลกร้อน และยังสร้างปัญหาเพิ่ม เนื่องจากประเทศพัฒนาแล้วไม่จำเป็นต้องดำเนินนโยบายลดการปล่อยก๊าซ เพียงแต่ไปใช้เงินซื้อคาร์บอนเครดิตราคาถูกจากประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงแนวทางในการแก้ปัญหาในเรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในประเทศแอฟริกาโดยการมีส่วนร่วมของภาคแรงงาน โครงการนี้เป็นโครงการสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำในประเทศแอฟริกาได้ โดยโน้มน้าวให้ชาวแอฟริกาใต้ที่ว่างงานจำนวนหลายพันคนได้มีโอกาสในการทำงานในภาคพลังงานหมุนเวียน ซึ่งมีงานนับพันต่อชั่วโมงต่อกิโลวัตต์ จึงเป็นแนวทางที่เปลี่ยนไปที่กลุ่มประชาสังคมและขบวนการสหภาพแรงงานใช้เพื่อระดมสมาชิกเพื่อเข้าร่วมในกรอบของวาระการปล่อยคาร์บอนต่ำภายใต้แบนเนอร์ของแคมเปญนี้ และเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ในส่วนที่สาม บทที่ 7 - 9 จะเป็นการอภิปรายถึงแนวทางการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทางเศรษฐกิจให้เข้าใกล้แนวทางในการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศโดย แกร์ดา โรเอลวิก ได้วิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้ในการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจชุมชนให้มีแนวทางที่มีความรับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

โดยมุ่งเน้นไปที่การตระหนักถึงการเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนด้านสิ่งแวดล้อมภายในสังคมตลอดทศวรรษที่ผ่านมา ทั้งยังได้โต้แย้งถึงแนวทางการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจชุมชนจากฐานราก แต่ได้เสนอแนะให้นำเอาทฤษฎีและแนวทางการปฏิบัติจากอดีตมาใช้ในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเน้นไปที่จริยธรรมทางเศรษฐกิจ มีการยกตัวอย่างถึงชนพื้นเมืองประเทศออสเตรเลียที่ได้ร่วมกันปกป้องสิ่งแวดล้อมจากการรุกรานจากภายนอก ซึ่งได้นำเสนอไปในบทที่ 4

นอกจากนี้ ยังนำแนวคิดนิเวศสังคมที่ได้ชี้้นำการเคลื่อนไหวทางสังคมเพื่อคัดค้านหามมองเชิงนิเวศวิทยาเชิงระบบ นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 มาประยุกต์ใช้ในการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ มีเป้าหมายที่จะเปลี่ยนความสัมพันธ์ของสังคมให้เป็นสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช่มนุษย์ และฟื้นฟูความสัมพันธ์ของชุมชนมนุษย์กับธรรมชาติโดยมุ่งไปที่ทักษะเชิงนิเวศวิทยาที่กำลังท้าทายโครงสร้างเชิงอำนาจเดิมและการละเมิดระบบนิเวศจากระบบทุนนิยมและรัฐชาติ อีกทั้งยังใช้การวิเคราะห์แบบบูรณาการทั้งด้านประวัติศาสตร์ สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ที่ล้วนสัมพันธ์กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งโทคาร์แสดงความคิดเห็นว่าแม้แนวคิดนี้จะไม่ใช่แนวคิดที่ดีที่สุดและการแก้ไขปัญหาความเป็นธรรมด้านสภาพภูมิอากาศยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ แต่การร่วมกันสร้างโลกของเรา ตั้งแต่ระดับชุมชน สังคม สู่ระดับนโยบายและแผนปฏิบัติการ ก็น่าจะเป็นกลไกหนึ่งที่ช่วยให้โลกสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้

คุณค่าของหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมแนวคิดและมุมมองจากนักวิชาการที่หลากหลาย ที่หยิบยกเอาแนวคิดที่ได้ข้อโต้แย้งในระดับโลกมาอภิปรายให้เห็นช่องว่างและจุดเด่นของแนวคิดในการขับเคลื่อนความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ มีการนำวิธีการบูรณาการแบบข้ามศาสตร์มาใช้ในการสังเคราะห์ด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง ประวัติศาสตร์ทฤษฎีชาติพันธุ์วิทยา ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และสอดแทรกมุมมองระบบเศรษฐกิจในประเด็นของความ “เป็นธรรม” และความ “ไม่เป็นธรรม” ของการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก ดังนั้น หนังสือเล่มนี้จึงมีความน่าสนใจอย่างมากสำหรับนักเรียน นักพัฒนา นักวางแผน และนักวิชาการที่สนใจด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการสร้างความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ เพื่อต่อยอดองค์ความรู้ในมุมมองด้านการเมืองและนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้แต่งหนังสือ

หนังสือ Climate Justice and the Economy: Social mobilization, knowledge and the political จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์รูธเลดจ์ นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา และตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 2018 เขียนและเรียบเรียงโดย สเตฟาน การ์สแมนด์ ยาคอบเซน ซึ่งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยโรสคิลด์ ในประเทศเดนมาร์ก ปัจจุบันผู้เขียนกำลังทำงานวิจัยในหัวข้อเรื่อง “ความเป็นเหตุเป็นผลที่ยั่งยืน” ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจาก มูลนิธิวิจัยเดนมาร์ก โดยเป็นโครงการที่ศึกษาเกี่ยวกับจินตภาพทางเศรษฐกิจสำหรับองค์กรสิ่งแวดล้อมเชิงวิพากษ์ร่วมสมัย โดยก่อนหน้านี้ ยาคอบเซนเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยในหัวข้อเรื่อง “ความเป็นเหตุเป็นผลทางเศรษฐศาสตร์ในประวัติศาสตร์” ที่มหาวิทยาลัยอาร์ฮุส เดนมาร์ก และได้รับการเผยแพร่ตีพิมพ์ในประเด็นที่เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจเสรีนิยม โดยการพัฒนาระบบเศรษฐกิจจากฐานราก นอกจากยาคอบเซนแล้วยังมีนักเขียนอีกหลายท่านซึ่งประกอบไปด้วย

แซม บลิส นักศึกษาปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเวอร์มอนต์ สหรัฐอเมริกา ศึกษาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อม

แพทริก บอนด์ เป็นศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองจากวิทยาลัยวิตส์ด้านการปกครองประเทศแอฟริกาใต้

อูลริก บรันดท์ ศาสตราจารย์ด้านการเมืองระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยเวียนนา ประเทศออสเตรีย

จอร์จ อเล็กซานเดอร์ เอนแฟร์นา ผู้รับทุนพูลไบรต์ และเป็นนักศึกษาปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา ศึกษาเกี่ยวกับจริยธรรมและความเป็นธรรมทางสภาพภูมิอากาศ

เอมมานูเอล เลโอนาร์ดี นักวิจัยหลังปริญญาเอกที่ศูนย์สังคมศึกษา มหาวิทยาลัยโคอิมบรา ประเทศโปรตุเกส

แกร์ดา โรเอลวิกค์ เป็นอาจารย์อาวุโสด้านภูมิศาสตร์และเมืองศึกษา ที่วิทยาลัยสังคมศาสตร์และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยซิดนีย์ตะวันตก ประเทศออสเตรเลีย

ลีอาห์ เทมเพอร์ นักวิจัยประวัติศาสตร์สิ่งแวดล้อมและนิเวศเศรษฐศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยออโตโนมัสแห่งบาร์เซโลนา Barcelona ประเทศสเปน

ไบรอัน โทคาร์ เป็นอาจารย์สิ่งแวดล้อมศึกษา ที่มหาวิทยาลัยเวอร์มอนต์ สหรัฐอเมริกา

ริชาร์ด วอร์เลนเนียส สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกด้านนิเวศมนุษย์ ปัจจุบันสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน